

Een meisje loopt weg van huis, en ontdekt de
warmte van familie op ongedachte plaatsen

ZOLANG IK JOU HEB

MOZAÏEK | ROMAN

Susan Crandall

Zolang ik jou heb

Susan Crandall

ZOLANG IK JOU HEB

Vertaald door Connie van de Velde

Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

ISBN 978 90 239 5569 6 (boek)
ISBN 978 90 239 5570 2 (e-book)
NUR 302

Vertaling: Connie van de Velde
Ontwerp omslag: bij Barbara
Lay-out en dtp: Gewoon Geertje

Oorspronkelijk uitgegeven door Gallery Books, een imprint van Simon & Schuster, Inc., New York, onder de titel *Whistling past the graveyard*

Engelstalige uitgave © 2014 Susan Crandall
Nederlandse uitgave © 2019 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Mozaïek vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

*Voor mijn familie,
Bill, Reid, Melissa, Olivia, Allison, Mark,
en mijn moeder Margie.*

*Dit boek was zo bijzonder voor me dat ik niet slechts een
van jullie kon kiezen.*

1

Juli 1963

Mijn oma zei dat ze iedere dag voor me bad. Best gek, want het enige wat ik Omi ooit hoorde bidden was: 'Och, Here, geef me kracht.' Dat klonk eerder als een gebed voor haarzelf - en juf Knopp van de zondagsschool zei altijd dat we in onze gebeden alleen maar dingen voor anderen mochten vragen. Ik was een keer zo dom dat hardop tegen Omi te zeggen en toen kreeg ik een enorme oplawaai vanwege mijn grote mond. Mijn mond werkte altijd veel sneller dan mijn verstand.

Begrijp me niet verkeerd: Omi sloeg me nooit het ziekenhuis in, zoals de vader van Talmadge Metsker (niemand geloofde de verhalen dat Talmadge gewoon onhandig was). Omi sloeg me lang niet zo vaak als ze - aan haar gezicht te zien - nodig vond. Ze was best verdraagzaam, dat moet ik haar nageven. Ik kan een bezoeking zijn, dat hoorde ik vaak genoeg.

Ik deed heel hard mijn best om woorden tegen te houden die ik beter kon inslikken, zoals Omi en juf Jacobi, mijn jufvrouw van de derde klas, me altijd voorhielden. Op school haalde ik me vaak moeilijkheden op de hals omdat ik brutaal was. Meestal kwam dat doordat ik uitgedaagd werd, maar hoofdmeester Morris scheen dat geen excuus te vinden. Een dame moest haar mening voor zich houden, dat was

belangrijk. Niet dat papa en ik vonden dat ik een dame moest worden, maar het betekende veel voor Omi, dus papa zei dat ik het moest proberen.

Hoe dan ook, het lukte me nog maar half. Sinds het einde van het schooljaar had ik al twee keer huisarrest gekregen. Een keer voor een grote mond. En de tweede keer... Nou, dat vond ik eigenlijk niet echt mijn schuld. Als die stomme vloerplank niet rot was geweest, was het niet gebeurd.

Iets voorbij de rand van het stadje stond een spookhuis, een grote, vierkante woning met een boven- en een benedenveranda. Boven op het dak was een vreemde kamer, die bijna helemaal uit ramen bestond – daar zagen mensen op mistige avonden het spooklicht. Er zat geen likje verf meer op dat huis, en de luiken zaten nog maar met een enkel scharnier vast. Slingerplanten groeiden door de kapotte ramen naar binnen en kronkelden over de vloer en langs de schoorsteen van de open haard omhoog. Het huis was honderden jaren oud, nog uit de tijd van de grote katoenplantages. Ik was er al heel vaak geweest, maar had nog nooit een spook gezien – en dat wilde ik bijna net zo graag als dat ik een platenspeler wilde. Dat kwam volgens mij omdat ik er altijd alleen maar overdag was geweest. Welk spook wil zich nou op klaarlichte dag laten zien? Daarom bedacht ik een plan. Zodra Omi naar bed was, sloop ik naar buiten. Ik zou er op mijn fiets naartoe rijden om mijn spook te zien en dan ruim op tijd weer in bed liggen voor ze wakker werd. Ik trapte zo hard ik kon. Toen ik bij het huis aankwam, was ik helemaal bezweet en buiten adem en trilden mijn benen zo dat het me bijna niet lukte om het trapje op te klimmen.

Ik was nog maar amper binnen – zeker niet lang genoeg voor een spook om me op te merken – toen ik op die rotte vloerplank stapte. Eén been schoot dwars door de vloer heen naar het souterrain. Ik schopte en trok en schreeuwde, maar ik zat muurvast. De politie vond me pas halverwege de vol-

gende ochtend. Omi was kwader dan ik ooit had meege- maakt – en dat wil wat zeggen. Ik kreeg huisarrest en een pak rammel en mocht de hele zomer niet meer fietsen. Dat zou het allemaal waard zijn geweest, als ik mijn spook had gezien. Mijn geschreeuw en getrap had het vast weggejaagd.

Mijn huisarrest was nu meer dan een week voorbij. Morgen was het Onafhankelijkheidsdag, met de parade en het vuurwerk, de leukste dag van de hele zomer – op de bezoeken van papa na dan, die bijna net zo zeldzaam waren als feest- dagen. Hij werkte op een olieplatform in de Golf van Mexico, omdat alle banen in Cayuga Springs niet zo goed betaalden. We moesten met elkaar praten met brieven, omdat er daar op zee geen telefoon was. Soms belde hij vanuit Biloxi, als hij een weekend vrij had, maar dat was interlokaal en kostte een hoop geld, dus dan moesten we vlug praten, en pikte Omi de telefoon in en vertelde hem van alles wat hem niks intere- seerde. Dat wist ik. Ik nam het grootste gedeelte van het brie- venpraten met papa voor mijn rekening; hij was niet zo'n schrijver. Maar hij vond mijn brieven leuk en zei dat hij er altijd blij van werd, dus ik schreef vaak.

Op 3 juli werd ik helemaal opgewonden wakker. Ik trok mijn witte Levi's korte broek aan en strikte de veters van mijn rode basketbalgympen, en nam me voor niet brutaal te zijn en niks te doen waardoor Omi een gebed om kracht zou moe- ten opzenden. Ik wilde niet het risico lopen dat alles aan mijn neus voorbij zou gaan – want dat was wat Omi zou doen; ze zou me huisarrest geven, omdat ze wist dat dat me veel har- der zou raken dan een mep. Omi wist altijd welke straf ik het meest vreesde. Het was alsof ze in mijn hoofd kon kijken.

Als ik mezelf nu in de nesten werkte, zou ik een heel jaar moeten wachten tot er weer vuurwerk was.

Ik maakte mijn bed extra goed op; ik vouwde zelfs zie- kenhuishoeken in het onderlaken. Ik ritste mijn pyjama in de Rinkelbel-pyjamazak die papa me twee jaar geleden met

Kerst gegeven had en zette die keurig netjes tegen mijn kussen aan. Ik raapte zelfs de vuile sok op die ik gisteravond onderweg naar de wasmand had laten vallen, in plaats van hem onder de ladekast te schoppen bij de andere waarvan Omi dacht dat de wasmachine ze opgegeten had.

Toen deed ik een stap achteruit en probeerde mijn kamer te bekijken door Omi's half dichtgeknepen, inspecterende ogen.

Picobello.

Tevreden liep ik de trap af naar de keuken. Ik wist zeker dat ze vandaag niets op mijn kamer aan te merken zou hebben.

Door de hordeur zag ik haar een lading van onze roze badhanddoeken ophangen aan de lijn die van de achterkant van ons huis naar de hoek van de garage liep. Ze had twee knijpers in haar mond, haar lippenstift maakte er een fel-rode O omheen. Ze droeg een gele jurk en bijpassende, platte canvas schoenen. Zelfs zo vroeg in de ochtend en met niemand anders dan ik en de eekhoorn in de boom in de achtertuin die haar konden zien, besteedde Omi zorg aan haar uiterlijk. Ze keek altijd naar tijdschriftfoto's van Jackie Kennedy en probeerde zich net zo op te doffen als zij – Omi had vorig jaar zelfs een ander kapsel genomen. Me druk maken over hoe ik eruitzag was een onderdeel van het dame-zijn waar ik me niet op verheugde. Gelukkig was ik nog maar negenenhalf en had ik nog even tijd.

Met een snelle blik om me ervan te verzekeren dat Omi nog altijd bezig was met de was, deed ik de deur van de onderkast open en klom op de plank. Waarom ze wilde dat ik elke keer als ik iets uit de bovenkast nodig had het keukentrapje helemaal uit de bijkeuken haalde, was me een raadsel. De plank van de onderkast werkte prima. Ik pakte mijn lievelingskom, die van papa geweest was toen hij klein was. Het plaatje op de bodem was zo vervaagd dat je de cowboy met zijn lasso nauwelijks meer kon zien.

Ik maakte een kom Frosties voor mezelf klaar.

Nog voor ik een hap kon nemen, kwam Omi de achterdeur binnen en zei: 'Goedemorgen, Jane.'

De lepel bleef halverwege de kom en mijn mond steken; de melk liep over de rand en drupte op de tafel. 'Starla' zei ik nukkig, maar zonder op te kijken, want ik wist zeker dat ze dan vond dat ik mijn brutale gezicht opzette, zoals ze het noemde.

'We hebben gisteren afgesproken dat we je bij je tweede voornaam gaan noemen,' zei Omi, alsof dat de waarheid was. 'Die is veel geschikter voor een jongedame.'

Dat hadden we helemaal niet afgesproken. Mámie had dat afgesproken. Ik was alleen opgehouden ertegenin te gaan.

Dat wilde ik bijna zeggen, maar toen herinnerde ik me mijn belofte aan mezelf om niet brutaal te zijn.

'Het wordt hoog tijd dat je erover gaat nadenken hoe de wereld naar je kijkt,' zei ze. 'Je naam is een van de eerste dingen die mensen van je weten.' Omi was oprecht bezorgd over wat mensen van ons wisten. Ze rechtte haar rug en stak haar hand uit, alsof ze een onzichtbaar iemand naast de gootsteen een hand wilde geven. Toen zei ze met een nuffig, hoog stemmetje: 'Hoe maakt u het? Ik ben Jane Claudelle.' Daarna ging ze met haar gewone Omi-stem verder. 'Hoor je wel hoe aardig dat klinkt? "Starla" doet mensen denken aan een woonwagenkamp' – ze maakte een gebaar waaruit haar minachting voor mensen uit woonwagenkampen bleek – 'waar ze niks anders zitten te doen dan wachten op de volgende tornado.'

Omi had echt iets tegen woonwagenkampen. We waren niet rijk, konden ons zelfs geen dienstmeid veroorloven, zoals de familie LeCount naast ons, maar Omi herinnerde me er graag aan dat er mensen waren die nog minder hadden dan wij.

Vuurwerk. Vuurwerk. Denk aan het vuurwerk!

Ik stopte een grote hap Frosties in mijn mond om te voorkomen dat alle woorden die in mijn hoofd rondbuitelden naar buiten schoten.

Hoe hard Omi ook haar best deed om me ermee in te laten stemmen, ik was niet van plan afstand te doen van het enige wat mama me had gegeven voordat ze wegging – het enige wat ik nog had sinds Omi meneer Wiggles tijdens mijn laatste schoolweek met het woensdagafval had verbrand. Ze zei dat hij ‘te vies om beet te pakken’ was. Ik weet dat je met bijna tien jaar te oud bent voor een knuffel, maar het voelde nog altijd kaal om zonder hem naar bed te gaan.

‘Papa vindt mijn naam leuk,’ zei ik, nadat ik mijn hap had doorgeslikt. Omi vond alles aan papa leuk, dus dat kon ze niet brutaal vinden, toch?

Omi snoof. ‘Porter gaf Lucinda in alles haar zin – en kijk wat het hem gebracht heeft.’ Uit de manier waarop ze naar me keek, maakte ik op dat ik was wat het hem gebracht had en dat hij veel beter af zou zijn zonder mij. Maar ik was papa’s meisje; hij kon niet zonder mij.

‘Lucinda...’ begon Omi.

‘Lulu.’ Het woord was mijn mond uit voor mijn hoofd het kon tegenhouden. Plotseling had ik het gevoel alsof ik uitgleed op het ijs, zwaaiend met mijn armen om niet languit op mijn gezicht te vallen. Lulu had gezegd dat ik het niet mocht zeggen.

‘Wat?’ Omi draaide haar hoofd om en haar bruine ogen staarden me aan.

Ik was begonnen. Als ik nu niks zei, zou het alleen maar erger worden. Ik duwde een Frostie kopje-onder met mijn lepel en keek toe terwijl hij meteen weer omhoog wipte. ‘Ze wil Lulu genoemd worden,’ zei ik heel zachtjes, en helemaal niet brutaal.

‘Sinds wanneer?’ Omi’s rode lippen persten zich op elkaar.

‘Dat schreef ze op mijn laatste verjaardagskaart.’ Mijn

verjaardagskaarten van Lulu waren geheim, zelfs papa zou Omi er niet in laten snuffelen.

‘Beslist niet door haar eigen kind!’

‘Ze zei dat het beter is voor haar carrière als mensen denken dat we zussen zijn, nu ik zo groot word.’

‘Carrière... Laat me niet...’ Omi deed haar mond met een klap dicht, net zoals wanneer ze in de winkel tegen me wilde schreeuwen maar dat niet deed omdat we niet alleen waren. ‘Wat zullen mensen wel niet denken als ze jou zo horen praten? Je noemt haar moeder of mama, anders haal ik de zeep tevoorschijn.’ Ze slaakte een zucht. ‘Lulu... och Here, geef me kracht.’

Ik beet op mijn tong en schoof van mijn stoel.

Vliegensvlug waste ik mijn kom en lepel af en zette ze in het afdroiprek, terwijl ik de druk in mijn binnenste voelde toenemen, zoals altijd gebeurde voor ik iets deed wat me in de problemen bracht. Lulu ging beroemd worden, dat was de enige reden waarom ze mij en papa had verlaten toen ik nog heel klein was. De mensen hier waren zo jaloers. En Omi ook; daarom keek ze altijd zo zuur als Lulu’s naam genoemd werd. Nou, Lulu ging toch echt beroemd worden, en dan kwam ze terug om mij en papa te halen. Dan gingen we in een groot huis in Nashville wonen, met paarden en nog veel meer, en Omi zou helemaal in haar vervelende eentje in Cayuga Springs moeten blijven.

Vlak voordat ik door de hordeur naar buiten ging, draaide ik me om en keek Omi aan. Ik was heel trots dat het me lukte om zonder een spoortje brutaliteit te zeggen: ‘Ik heet Starla. Niet Jane.’

Voor ze iets kon zeggen, rende ik naar buiten. Ik hoorde de hordeur achter me dichtslaan, maar bleef doorrennen, de hoek van het huis om.

Het verbaasde me echt dat ik Omi niet hoorde schreeuwen dat ik terug moest komen.

Om een poosje bij Omi uit de buurt te blijven, besloot ik naar mijn fort te gaan. Mijn fort was natuurlijk niet echt een fort, maar een enorme magnoliastruik met wasachtige bladeren in onze zijtuin. Volgens Omi was hij bijna honderd jaar oud. Voordat ik wist dat mensen niet zo oud waren als ik dacht, vroeg ik een keer of ze nog wist wanneer hij daar was gaan groeien. Ze had een gezicht getrokken alsof ze boos werd, maar begon toen te lachen en zei dat ze pas tweeënveertig was, zelfs te jong om al oma van een zesjarige te zijn.

Hoe dan ook – de struik. De takken reiken helemaal tot aan de grond en ik kan er net tussendoor kruipen. Niemand kan me daar zien. Ik bewaar er papa's oude Howdy Doodybroodtrommel, met spulletjes waarvan ik niet wil dat Omi er haar nieuwsgierige neus in steekt – voornamelijk spulletjes die van mijn mama zijn geweest en zo. Ik had zelfs een paar foto's van haar gevonden in een la in papa's kamer. Omi hield daar alles precies zoals het was toen papa jong was. Ik mocht er eigenlijk niet komen, ook al had papa tegen Omi gezegd dat ik zijn kamer wel mocht hebben, omdat die groter was en hij er toch bijna nooit was. Omi had gezegd dat ze er over na zou denken, maar dat was een leugen. Toen ik haar vroeg wanneer ik van kamer mocht wisselen, had ze me met die hatelijke blik in haar ogen aangekeken en gezegd: 'Nooit.' Nu glip ik er stiekem naar binnen en slaap er soms 's nachts, ook al wilde ik dat voor die tijd nooit. Aangezien Omi's kamer beneden is, merkt ze dat toch niet. Ik pas altijd heel goed op dat ik geen sporen achterlaat.

Ik maakte de broodtrommel open en haalde de verjaardagskaarten van Lulu eruit – een voor ieder jaar, behalve van toen ik zes werd; die was zeker zoekgeraakt bij de post.

Ik ging op mijn rug liggen en las ze, waarbij ik mijn vinger over de grote lus van de L in 'Liefs' liet gaan en over de kleine x'jes en o'tjes die kusjes en knuffels via de post moesten voorstellen. Ik dacht een poosje na over mama – Lulu die

haar liedjes opnam in Nashville en beroemd werd. Mijn herinnering aan haar was een beetje vervaagd en versleten aan de randjes, omdat ik haar sinds mijn derde niet meer had gezien. Maar ik weet dat ik precies dezelfde kleur rood haar heb, dus dat is het duidelijkste deel van het plaatje dat ik in mijn hoofd bewaar.

Ik herinner me dat ik, toen mama en papa en ik nog bij elkaar woonden, haar haar om mijn vinger wond als ze me op haar heup droeg. Ik weet nog dat het heerlijk zacht en glad aanvoelde, zoals de satijnen rand van mijn deken. Maar mama vond het niet fijn, want ze besteedde er altijd heel veel tijd aan om het precies goed te krijgen, en ik bedierf dat. Ik weet nog dat zij en papa een keer ruzie kregen toen ze mijn hand wegsloeg. Dat was mijn schuld, en ik voelde me akelig. Als we allemaal weer bij elkaar woonden, zou ik ervoor zorgen dat ik geen ruzie veroorzaakte.

Ik stopte de verjaardagskaarten weg en deed de broodtrommel dicht. Toen bleef ik een poosje liggen kijken naar het dansen van het licht en de schaduw en bedacht hoe ik mijn paard zou gaan noemen. Om 10:32 – ik wist precies hoe laat het was omdat papa me met Kerst een heel mooi Timex-horloge met een zwartleren bandje had gegeven – was het zeker al honderd graden buiten. De straat voor het huis leek te wiebelen van de hitte. Honden waren al onder veranda's en in garages gekropen om uit de hete zon te blijven. Ze zouden na zonsondergang weer tevoorschijn komen met spinwebben op hun neus en zand dat aan hun vacht bleef plakken als poedersuiker.

Ik wou dat ik een hond had.

Eentje zoals Lassie.

Ze zou me overal volgen.

Ik lag er net over na te denken dat ze hulp had kunnen gaan halen toen ik door de vloer zakte in het spookhuis, toen ik *klak-klak-sssj, sssj, sssj, klak-sssj-sssj-klak* hoorde.

Ik wist wie er aankwam op de metalen rolschaatsen die ze net voor haar vijfde verjaardag had gekregen: Priscilla Panichelli. Ik noemde haar Prissy Pants. Ze droeg werkelijk iedere dag een jurk met een petticoat, en patentleren schoentjes. Zij zou niet eens haar best hoeven doen om een dame te worden als ze groot was.

Het verbaasde me een beetje dat ze het risico nam dat die schoenen onder de krassen zouden kunnen komen; rolschaatsen op onze stoep vol barsten was een gevaarlijke bezigheid – vandaar dat *klak-klak* iedere keer. Ik wist bijna zeker dat haar grote broer Frankie, die bij mij in de klas zat en nog wel ergere bijnamen voor haar had dan Prissy Pants, haar uitgedaagd had.

Ik trok me een beetje verder terug achter de dikke stam en hield me heel stil, voor het geval ze mijn kant op zou kijken. Ze mocht er dan wel uitzien als een pop, Prissy Pants kon ook echt een lastpak en een klikspaan zijn.

Toen hoorde ik narigheid aankomen. Er kwam een fiets aan, met een kaart die tegen de spaken klepperde. Dat kon maar één ding betekenen: Jimmy Sellers, etterbak van de eeuw. Jimmy zou een gangster worden, dat zag iedereen. Maar Omi – en eerlijk gezegd gold dat voor heel veel mensen uit onze straat – vond hem een ‘aardige, beleefde christelijke jongen’, omdat hij ook een vreselijke slijmerd was.

Prissy Pants was een ideale prooi voor Jimmy. Ze was gewoon te glimmend en te schoon om met rust gelaten te worden – ook al leek het altijd een ongelukje.

Ik zei al dat ik zelf ook niet bepaald dol was op Prissy Pants, maar Jimmy was twaalf, bijna volwassen. Dat hij haar pestte, was gewoon gemeen.

Ik hield mijn adem in en hoopte dat die fiets gewoon langs zou zoeven.

Sssj-klak-klak. Stilte.

Prissy Pants had Jimmy vast gezien.

De kaart klepperde nog iets sneller tegen de spaken en ik dacht dat de narigheid aan ons voorbij zou gaan. Ik kwam achter de stam vandaan en keek net tussen de takken door toen Jimmy's fiets de stoep op schoot en recht op Priscilla af reed.

Ze stond daar voor het huis van de familie LeCount als een bang konijntje in de koplampen van een Buick.

Jimmy trapte nog iets harder.

Ik sprong uit mijn fort tevoorschijn, maar ik was te ver weg om iets te kunnen doen.

Op het allerlaatste moment gooide Jimmy zijn stuur om en zwenkte om haar heen. Priscilla schoot met een ruk achteruit en viel plat op haar donzige bips. Een van haar rolschaatsen raakte los van haar schoen en bungelde aan het leren riempje aan haar enkel – daarvoor zou ze het sleuteltje dat om haar nek hing niet meer nodig hebben.

Ze gaf een gilletje en begon te huilen met echte tranen, niet haar gebruikelijke wacht-maar-tot-ik-dit-aan-mama-vertel-huiltje.

Jimmy maakte een bocht en kwam weer terug. Hij remde af en keek op haar neer. 'Sjonge! Zo te zien moet je nog wat beter oefenen met die rolschaatsen.'

Prissy begon alleen maar nog harder te huilen en maakte met haar sleuteltje haar andere rolschaats los.

Ik voelde mijn 'roodgloeiende woede' opborrelen, zoals papa het noemt. Ik had het heet en koud tegelijk. Mijn neus en oren en vingertoppen tintelden en ik kreeg bijna geen lucht.

Ik rende de stoep op, greep Jimmy's stuur beet en rukte het opzij. In plaats van te vallen liet hij gewoon het stuur los en stapte over de fiets heen, toen die in het gras naast de stoep belandde.

'Ga terug naar je boom, schijterd.' Jimmy gaf me een duw tegen mijn schouder.

‘Je bent zelf een schijterd!’ Ik haalde uit. Zijn neus kraakte.
Het bloed was nog niet eens bij zijn bovenlip toen ik Omi
hoorde schreeuwen: ‘Starla Jane Claudelle!’
Daar ging mijn vuurwerk.

In de zomer van 1963 loopt de negenjarige Starla weg van huis: ze houdt het niet meer uit bij haar strenge oma in Mississippi. Toen Starla drie was, liet haar moeder haar daar achter om aan haar zang-carrière te werken. Starla is vastbesloten haar moeder te vinden. Haar zoektocht strandt op een stil landweggetje, als haar drinkwater op is en de zon op haar hoofd brandt. Dan komt er hulp uit onverwachte hoek. Ze krijgt een lift aangeboden van Eula, een donkere vrouw die in haar eentje op weg blijkt te zijn met een blanke baby. Tijdens de reis met deze vrouw begint Starla te beseffen wat het inhoudt als je huid een zekere kleur heeft – en dringt tot haar door wat het werkelijk betekent om familie te hebben.

Een coming-of-ageverhaal vol humor en hartzeer en tegelijk een schitterende vertelling over moed en vriendschap.

Susan Crandall schreef meerdere romans, die belangrijke onderscheidingen ontvingen. *Zolang ik jou heb* is een bestseller in de Verenigde Staten.

‘De jonge Starla is ontwapenend, ze stuwt met haar pittige opmerkingen dit goed geschreven verhaal voort.’ KIRKUS REVIEWS

‘Origineel en grappig, uiterst vermakelijk en scherpzinnig... intenser dan *Een keukenmeidenroman*. Een geweldig boek.’

CHARLESTON CITY PAPER

NUR 302

